

tilburgjunior

De Verhalenbouwers

Dit zijn Job, Anne-Belle en Maud. Ze wilden een verhaal schrijven voor tilburgjunior. Ze kozen het verkeersexamen als onderwerp. Waarom? Job had net zelf verkeersexamen gedaan. Hun fantasie sloeg op hol...

Bijzonder: Job, Anne-Belle en Maud schreven het verhaal helemaal samen. Alleen het slot bedacht ieder voor zich.

Wat er gebeurt als je de verkeerde afslag neemt bij je verkeersexamen

8 mei 2019. Vandaag is het verkeersexamen. Ik sta in het Wilhelminapark te wachten tot ik mag gaan fietsen. 'Wat duurt het lang,' zeg ik hardop. 'Ja, echt bizar lang,' zegt mijn vriend Jop. 'Groep 7c,' roept juf Anne-Belle, 'ga klaar staan met je fiets.' 'Eindelijk,' zucht Gijs, die naast ons staat te wachten.

Ik mag als eerste en begin te fietsen. De postouder zegt: 'Naar rechts.' Dat doe ik dan maar. Ik zie in de verte niemand, dus ik kan wel zonder handen fietsen. O, chips, postouderalarm. Snel handen weer aan het stuur.

Hier is de rotonde. Ik moest hier naar rechts, toch? Ja, dat zal wel. Deze kant dus. Snel hand uitsteken. O nee, wacht, geen postouder te zien. Boeien!! Gewoon doorfietsen.

Stemmen

Daar is een bosje. Hoor ik stemmen? Even kijken. Waarom zitten daar zoveel mannen? Iemand draait zich om. Snel bukken, net op tijd.

'Ik dacht toch echt dat ik iets hoorde,' mompelt een van de mannen. 'Maar ik heb het me vast verbeeld.'

'Hé, Harry, kom eens terug,' roept iemand anders. 'Ja, we hebben belangrijkere dingen te doen,' zegt weer een ander. 'Zoals Eva'. 'Klopt,' zegt Harry. 'We moeten haar nog naar een andere plek brengen. Van de Hall of Fame naar de Rotterdamse haven. In de Hall of Fame is vandaag iets te doen met politie erbij. Die zou haar kunnen vinden en dan kan ze weer klikken over onze diefstal.'

Engerds

Hé, denk ik. Dat moet wel onze Eva zijn. Zij vertelde laatst dat ze een diefstal had gezien. Snel, ik moet iets doen. Op mijn fiets naar de Hall of Fame, naar Eva.

Terwijl ik wegfiets hoor ik die engerds nog roepen: 'Kom we gaan!' Nu moet ik dus echt doortrappen.

Onderweg denk ik aan Eva. Misschien is ze toch niet zo irritant als ik altijd dacht. Opeens hoor ik een fietsbel. 'Hé, Max!', hoor ik roepen. Ik draai me om. Het zijn Job, Gijs en Maud. 'Jullie moeten nú met me mee,' zeg ik. 'Ik leg het onderweg wel uit.' Gelukkig, ze komen achter me aan.

Vest

Binnen een paar minuten zijn we bij de Hall of Fame. Job, Gijs en Maud zijn helemaal bijgepraat. Via de skatehal gaan we naar binnen. Job, Gijs en ik lopen door. Maud roept: 'Hé, jongens, is dit vest niet van Eva? Ja, het is haar vest. Er staat Eva Houtman in. Ze is dus hier!'

We rennen als gekken rond. Wacht, hier ligt een skateboard. Ik rijd naar de hoogste pipe. Au! Ik struikel bijna over een bobbel. Stomme bobbel. Maar kijk, daar zitten ook schroeven. Het lijkt wel een luik. 'Hé jongens,' roep ik, 'Kom eens. Misschien zit Eva hierin.'

De anderen komen naar me toe gerend. Met vereende krachten krijgen we het luik open. 'Kijk het is Eva,' zegt Gijs.

Het slot van het verhaal, volgens Job

Ik klim naar binnen en de rest houdt het luik open. Ik maak Eva los en we worden eruit getrokken. 'Sst,' zeg ik, 'Ik hoor voetstappen bij de ingang. Blokkeren jullie de deur? Dan ga ik met Eva naar de fietsen.'

Bij de fietsen zijn we even samen. Zo'n fijn moment!! En opeens durf ik het. Ik vraag verkering aan Eva. 'Ja', zegt Eva. Meteen volgt de eerste zoen. Net op tijd stoppen we, want daar komen de anderen. Snel! Racen!

We komen veilig aan bij het Wilhelminapark. Niemand heeft ons gemist terwijl ik het gevoel heb dat we uren weg geweest zijn. Wèl is iedereen verbaasd om Eva te zien.

We willen niks vertellen, maar we beloven zo snel mogelijk een boek over het avontuur te schrijven.

Nou, hier ligt het dan voor je. Hopelijk was het mooi.

Groetjes van Maud, Job, Gijs, Eva en Max. De ik-personen in dit verhaal.

Het slot van het verhaal, volgens Anne-Belle

We trekken Eva eruit. Maken haar polsen en enkels los en rennen weg. Als we buiten zijn, springen we op onze fiets.

Gijs, Job en Maud fietsen al weg. 'Wacht', roep ik. Ze draaien zich om. 'Kom Eva', zeg ik. 'Ze springt achterop en ik fiets weg.'

Even later komen we de auto met de zwervers tegen. Ze draaien het raam open. 'Hé', willen ze nog roepen, maar we zijn al voorbij.

We fietsen naar het Wilhelminapark. Het ziet eruit alsof er niets is gebeurd.

Het slot van het verhaal, volgens Maud

Wij kijken naar Eva. Ze is bang. Als we haar er uit hebben gehaald, vertelt ze ons alles. Wat een avontuur.

Met z'n allen lopen we naar de fietsen. Eva gaat bij Maud achterop. Ze komen terug bij het Wilhelminapark.

Iedereen wordt vrienden en niemand heeft ons gemist.

Ook deze uitgave van tilburgjunior is een productie van kinderschrijfatelier

Meer weten?

Ga naar www.schrijfletters.nl of,
stuur een mail naar estervanzundert@gmail.com